

OPĆINSKI SUD U VUKOVARU

Županijska ul. 31

HR- 32000 VUKOVAR

Poslovni broj: K-61/2023

Privatni tužitelj: Ivica Bulić iz Ilače, J.J. Strossmayera 22, OIB: 81772127834, zastupan opunomoćeniku Berislavu Knezu, odvjetniku u Vinkovcima.

Optuženik: Ivan Kolarević iz Ilače, V. Nazora 9, OIB: 44010485147, po branitelju Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima.

Ž A L B A

**- branitelja optuženika protiv presude
Županijskog suda u Zagrebu br. KŽ-
247/2024-12 od 31. 3. 2026.**

1. Presudom Županijskog suda u Zagrebu br. KŽ-247/2024-12 od 31. ožujka 2026. optuženik Ivan Kolarević iz Ilače, V. Nazora 9, proglašen je krivim za počinjenje kaznenog djela protiv časti i ugleda - uvredom, opisano i kažnjivo po članku 147. stavak 1. KZ/11, te je osuđen na novčanu kaznu u visini od 30 /trideset/ dnevnih dohodaka, pri čemu je visina dnevnog dohotka 50,03 eura, što ukupno iznosi 1.500,90 eura. Optuženom se na temelju čl. 56. st. 1. i 2. KZ/11 izriče uvjetna osuda na način da se novčana kazna koja je izrečena neće izvršiti ako u vrijeme provjeravanja od 2 (dvije) godine ne počinii novo kazneno djelo. Optuženik je obavezan platiti i sudu na ime troškova kaznenog postupka paušalni iznosa od 200,00 eura kao i nužne izdatke privatnog tužitelja i njegovog opunomoćenika.

Ova presuda nije na zakonu utemeljena. Branitelj okrivljenika u zakonskom roku (čl. 490. st. 3.) podnosi žalbu kojom presudu pobija u cijelosti

- zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468 st. 1 t. 11.,
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja – čl. 470. ZKP,
- zbog povrede kaznenog zakona iz čl. 469. st. 1 t. 1., 2. i 4. ZKP,
- zbog odluke o kazni – čl. 471. st. 1. ZKP i
- zbog odluke o troškovima kaznenog postupka.

2. Drugostupanjski sud u pobijanoj presudi navodi kako je nakon provedenog dokaznog postupka cijenio i analizirao sve provedene dokaze, svaki zasebno i u njihovoj ukupnosti te uspoređujući ih s obranom optuženika.

U točki 18. obrazloženja drugostupanjski sud ističe kako je nedvojbeno da je optuženik kritične zgode napao privatnog tužitelja na način da ga je udario šakom po licu u predjelu nosa i očiju, a o čemu je

vjerodostojno iskazivala svjedokinja Bernardica Posavac. Dalje navodi kako potvrda Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo od 30. listopada 2020. potpuno isključuje obranu optuženika i ispitane svjedoke.

Naime, nije jasno na temelju čega drugostupanjski sud zaključuje da potvrda Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo od 30. listopada 2020. „potpuno isključuje obranu optuženika i ispitane svjedoke“, niti je obrazloženo na koji način navedena potvrda dovodi u pitanje njihove iskaze u cijelosti. Naime, ispitani svjedoci iskazivali su isključivo o okolnostima koje su im bile poznate, odnosno o činjenici da je predmetnog dana postojala sumnja na zarazu virusom COVID-19, a ne o samom događaju na način kako to pogrešno interpretira drugostupanjski sud. Sama potvrda HZJZ-a ni na koji način ne predstavlja dokaz da je upravo optuženik udario privatnog tužitelja, niti iz nje proizlazi bilo kakva uzročno-posljedična veza između optuženika i nastalih ozljeda.

Posebno je nerazumljiv zaključak drugostupanjskog suda da je „nedvojbeno“ utvrđeno kako je optuženik privatnog tužitelja „udario šakom po licu u predjelu nosa i očiju“, a „o čemu je vjerodostojno iskazivala svjedokinja Bernardica Posavac“, kada navedena svjedokinja uopće nije neposredni očevidac događaja. Iz sadržaja njezina iskaza ne proizlazi da je vidjela tko je i na koji način udario privatnog tužitelja, već je iskazivala isključivo o onome što je vidjela- nekakvu ozljedu tužitelja, te o onome što joj je privatni tužitelj rekao. Slijedom navedenog, drugostupanjski sud pogrešno i proizvoljno interpretira njezin iskaz, pripisujući joj tvrdnje koje ona nije iznijela.

Zbog takvih proturječnosti i izostanka jasnih razloga o odlučnim činjenicama, pobijana presuda ne može se valjano ispitati. U obrazloženju presude ne postoje razlozi o tome na temelju kojih dokaza sud utvrđuje odlučne činjenice glede identiteta počinitelja, načina počinjenja djela niti uzročno-posljedične veze između postupanja optuženika i nastale posljedice. Niti jedan svjedok, bilo obrane bilo privatnog tužitelja, nije optuženika smjestio na mjesto događaja u vrijeme navodnog počinjenja djela, pa nije jasno na temelju kojih dokaza sud izvodi zaključak o njegovoj radnji, a zaključak o krivnji u potpunosti izostaje.

Suprotno stavu drugostupanjskog suda, upravo je dvojbeni odlučni činjenica da je optuženik udario privatnog tužitelja, budući da ista ničime nije dokazana. U takvoj situaciji sud je bio dužan primijeniti načelo *in dubio pro reo*, odnosno svaku dvojbu glede odlučnih činjenica tumačiti u korist optuženika. Kako u konkretnom slučaju nije sa sigurnošću dokazano da su ostvarena bitna obilježja kaznenog djela uvrede, sud nije imao osnove za donošenje osuđujuće presude.

Dakle, drugostupanjski sud uopće nije obrazložio koja su to konkretna bitna obilježja kaznenog djela uvrede ostvarena u postupanju optuženika, niti iz obrazloženja proizlazi na temelju kojih dokaza sud zaključuje da su ista ispunjena. Time je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, dok je obrazloženje presude nerazumljivo, proturječno izvedenim dokazima i izjavama svjedoka i bez razloga o odlučnim činjenicama.

3. Iz svega ranije navedenog vidljivo je da pobijana presuda nema dovoljno uvjerljive i čvrste dokaze da su u postupanju optuženika Ivana Kolarevića zaista ostvarena obilježja kaznenog djela uvrede kako mu se to stavlja na teret. Sve to ukazuje da se odgovornost optuženika za navedeno kazneno djelo u presudi zasniva na pretpostavkama koje nemaju odgovarajuću kvalitetu dokazanosti da je optuženik doista počinio radnje koje bi u bitnom sačinjavale obilježje kaznenog djela uvrede. Time je ovom presudom ostvarena bitna povreda kaznenog postupka iz čl. 468 st. 1. t. 11 ZKP jer se presuda ne može ispitati jer je proturječna sama sebi i razlozima presude, nema uopće razloga o odlučnim činjenicama (da je optuženik udario privatnog tužitelja i na koji način, te kada), nisu niti navedeni razlozi o oglučnim činjenicama, razlozi su potpuno nejasni i u znatnoj mjeri proturječni, a a o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza danih u postupku i samih tih izjava.

Slijedom svega navedenog vidljivo je da je pobijanom presudom činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno (čl. 470. ZKP). Osim toga, drugostupanjski sud nije uzeo u obzir iskaze svjedoka

obrane, koji su kritične zgode bili s optuženikom, dakle, uopće nije uzeo u obzir činjenice koje idu u korist optuženiku iz paušalnog razloga koji uopće ne dovodi ikakvu sumnju u njihove iskaze (potvrde HZJZ-a).

Nadalje, drugostupanjski sud učinio je povredu kaznenog zakona u pitanju je li djelo za koje se optuženik progoni kazneno djelo (čl. 469. st. 1. toč. 1. ZKP) jer je pogrešno ocijenio da postoje zakonska obilježja kaznenog djela, budući je iz razloga navedenih u ovoj žalbi sud pogrešno ocijenio da ikakva radnja optuženika (koja uopće ne postoji niti je dokazana) predstavlja konstitutivno obilježje kaznenog djela uvrede.

Daljnja povreda kaznenog zakona odnosi se na pitanje ima li okolnosti koje isključuju krivnju (čl. 469. st. 1. toč. 2. ZKP). Naime, do povrede ove odredbe ZKP-a došlo je iz razloga jer drugostupanjski sud uopće nije ocijenio postoji li ili ne osnova za isključenje krivnje koja nije niti obrazložena.

Okrivljenik se nadalje zbog svih u žalbi navedenih razloga žali i zbog odluke o kazni i zbog odluke o troškovima kaznenog postupka kao na zakonu neosnovanima.

4. U ovom kaznenom postupku nije poštivan princip (In dubio pro reo) koji nalaže da se optuženome mora nepobitno dokazati krivnja, te ga se mora osloboditi krivnje ako postoji i najmanja dvojba da je kriv. Naprotiv, u ovom kaznenom postupku mišljenje je optuženika da se ispoštovao nekakav novokomponirani princip koji glasi: ako je optuženik za nešto optužen, valjda je to i učinio. U svakom slučaju optuženiku nije dokazano da je počinio kazneno djelo iz privatne tužbe jer tijekom postupka nije na nedvojben način utvrđeno da je optuženik kritičnog događaja uvrijedio privatnog tužitelja.

Podnoseći ovu žalbu optuženik po branitelju predlaže da nadležni Visoki kazneni sud preinači pobijanu drugostupanjsku presudu na način da optuženika oslobodi od optužbe za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret uz obvezu privatnog tužitelja da optuženiku naknadi trošak kaznenog postupka prema troškovniku koji prileži u spisu, uvećano za trošak sastava ove žalbe.

U Vinkovcima 20. svibnja 2026.

Opt. Ivan Kolarević po branitelju

Troškovi postupka:

1. Žalba.....	300,00 eura
2. PDV 25%.....	75,00 eura
3. <u>Pristojba na žalbu.....</u>	<u>79,63 eura</u>
Ukupno	454,63 eura